

Nejvyšší soud ČR

prostřednictvím
Krajského soudu v Ostravě
Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava 1

K č. j.: 32 Icm 2351/2017,
11 VSOL 146/2018 -78
(KSOS 25 INS 10525/2016)

V Praze dne 20. 3. 2019

Žalobce: Ing. Lee Louda, IČ: 69326681, se sídlem Lucemburská 2013/24, Vinohrady,
Praha 3, PSČ 130 00

insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 26863154,
se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06

právně zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, se sídlem
Hlinky 505/118, Brno, PSČ 603 00

Žalovaná: Česká správa sociálního zabezpečení

Křížová 25, Praha 5, PSČ 225 08, IČ: 00006963
ID DS 49kaiq3

právně zastoupena: Mgr. Kryštofem Zrckem, ředitelem sekce sociálního pojištění,
na základě pověření ze dne 19. 3. 2019.

**Dovolání žalované
proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 1. 2019, č. j. 11 VSOL 146/2018**

Přílohy: pověření
doklad o právnickém vzdělání

Osvobozeno od soudních poplatků dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích.

I.
Rozsah dovolání a jeho přípustnost

1. Žalované byl dne 22. 1. 2019 doručen rozsudek Vrchního soudu v Olomouci pod č. j. 11 VSOL 146/2018, (KSOS 25 INS 10525/2016) ze dne 10. 1. 2019 (dále jen „rozsudek Vrchního soudu“), jako soudu odvolacího ve věci odpůřčí žaloby, kterým odvolací soud o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 pod č. j. 32 ICm 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 (dále jen „rozsudek Krajského soudu“) rozhodl tak, že:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2351/2017-52 (KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku I. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 8 441 893 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 8 441 893 Kč.

II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku II. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 3 262 188 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1686578329/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007927781/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 3 262 188 Kč.

III. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku III. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 143 543 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 5647022/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 143 543 Kč.

IV. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku IV. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 056 580 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1650748349/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 056 580 Kč.

V. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku V. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1 183 202 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1 183 202 Kč.

VI. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku VI. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 150 376 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 150 376 Kč.

VII. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku VII. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 4 073 613 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4 073 613 Kč.

VIII. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 2. 2018 č. j. 32 ICM 2351/2017-52, KSOS 25 INS 10525/2016 se ve výroku VIII. **mění** tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 16 701 Kč dne 24. 8. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a.s., IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 16 701 Kč.

IX. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 20 006,84 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

X. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 1. 2019 bylo skončeno odvolací řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 22. 1. 2019. Dle poučení lze proti rozsudku podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu I. stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR.

2. Proti tomuto rozsudku Vrchního soudu v Olomouci podává žalovaná v zákonné lhůtě toto

d o v o l á n í

podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“), neboť se jedná o rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jež závisí na vyřešení otázky hmotného práva, pohledávek pojistného na sociální zabezpečení dle ustanovení zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPSZ“), při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena.

3. Dle názoru žalované je dovolání přípustné, neboť se v napadeném řízení nepodařilo vyřešit následující otázky splňující výše popsaná kritéria, a sice:

1. Jsou příslušná ustanovení ZPSZ (např. § 2, § 3, § 8 a § 9 ZPSZ) „zvláštním právním předpisem“ dle § 111 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“)?

2. Vztahuje se na předmětnou platbu výjimka dle § 111 odst. 2 IZ v souvislosti s ustanovením § 239 a násl. IZ v podmínkách řešení úpadku dlužníka reorganizací dle ustanovení § 316 a násl. IZ?

3. Splňuje dané jednání (po rozhodnutí odvolacího soudu), tj. neplnění zákonné povinnosti zaměstnavatele nebo plátce odvést za zaměstnance pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „*pojistné*“) skutkovou podstatu trestného činu dle § 241 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů?

4. Tyto otázky nejsou v judikatuře dosud řešeny a žalovaná je přesvědčena, že je odvolací soud vyřešil v rozporu s hmotným právem, kdy nesprávně interpretoval a aplikoval příslušné zásady a právní předpisy, zejména pak co do výkladu ustanovení § 111 odst. 2 IZ v souvislosti s ustanovením § 239 a násl. IZ v podmínkách řešení úpadku dlužníka reorganizací, ale i trestního zákoníku.

5. Žalovaná má za to, že rozsudek Vrchního soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

6. Dovolání směřuje proti výrokům I. až VIII. rozsudku Vrchního soudu.

II.

Skutkový stav a dosavadní průběh řízení

7. Žalovaná si nejdříve dovoluje shrnout skutkový stav.

i. Dlužník podává 3. 5. 2016 na Krajský soud v Ostravě insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení reorganizace.

ii. Krajský soud v Ostravě (dále také „*insolvenční soud*“) dne 3. 5. 2016 zahájil insolvenční řízení na návrh dlužníka.

iii. Dne 9. 5. 2016 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalobce.

iv. Dlužník převedl na účet žalované dne 19. 5. 2016 a dne 24. 8. 2016 předmětné částky jako pojistné na důchodové pojištění za své zaměstnance podle ustanovení § 8 odst. 1 ZPSZ poté, kdy byly zaměstnancům vyplaceny mzdy.

v. Dne 26. 5. 2016 přihlásila žalovaná jako věřitel č. 105 do insolvenčního řízení pohledávku ve výši 74 337 598 Kč, kterou dne 4. 7. 2016 doplnila o částku 479 321 Kč. Celkem tedy žalovaná do insolvenčního řízení přihlásila pohledávky v souhrnné výši 74 816 919 Kč.

vi. Dlužník každý měsíc, a to před i po předmětné úhradě provedené dne 19. 5. 2016, hradil a stále hradí pojistné za zaměstnavatele i za své zaměstnance.

vii. Dne 12. 8. 2016 insolvenční soud potvrdil usnesení schůze věřitelů ze dne 11. 8. 2016, kterým **byla povolena reorganizace dlužníka**.

viii. Dne 12. 5. 2017 byla soudu doručena odpůřčí žaloba. Dlužník před podáním odpůřčí žaloby nezaslal žalované žádnou výzvu k vrácení platby, což není v souladu s § 142a OSŘ, žalobce tudíž nemá právo požadovat po žalované náhradu nákladů řízení.

ix. dne 23. 5. 2017 bylo žalované doručeno usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla vyzvána, aby se písemně k žalobě vyjádřila.

8. Rozsudek Krajského soudu zamítá návrh žalobce, aby soud určil, že poskytnutá peněžitá plnění dne 19. 5. 2016 a 24. 8. 2016 z bankovního účtu dlužníka na účet žalované jsou vůči věřitelům neúčinná a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty předmětné částky s tím, že ve stručnosti

prvoinstanční soud dospěl k tomuto stanovisku: „V projednávané věci je úpadek dlužníka řešen reorganizací, mzda zaměstnanců za měsíc duben 2016 byla vyplacena a pojistné na sociální zabezpečení za zaměstnance za uvedený měsíc odvedl dlužník žalované srážkou z jejich hrubé mzdy a mzdu vyplatil zaměstnancům. V poměrech projednávané věci má soud za to, že ta část pojistného odpovídající výši 6,5 % vyměřovacího základu, představující platbu pojistného na sociální zabezpečení, kterou zaměstnavatel strhne z příjmů (hrubé mzdy) zaměstnance a následně ji odvede, netvoří aktiva majetkové podstaty a zaplacením předmětného pojistného nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužníka a ke zvýhodnění žalované jako věřitele dlužníka.“

9. Rozsudek Vrchního soudu na základě stejných skutečností a důkazních prostředků však zaujal opačné stanovisko a zamítavý rozsudek Krajského soudu změnil tak, že žalobci vyhověl v plném rozsahu. Ve stručnosti odvolací soud nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně, že povinnost zaměstnavatele odvádět pojistné na sociální zabezpečení jako jeho plátce, a to i v části, kterou je povinen hradit zaměstnanec, je uložena přímo zaměstnavateli v § 8 a § 9 ZPSZ, nikoliv zaměstnanci, a je tak pohledávkou správy sociálního zabezpečení přímo za zaměstnavatelem, nikoliv za zaměstnancem. Dospěl tak k závěru, že k plnění na pojistné na sociální zabezpečení došlo z prostředků majetkové podstaty dlužníka.

III. Postavení a činnost žalované

10. Žalovaná je správním úřadem, který provádí dle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPSZ“) sociálního zabezpečení, včetně řízení ve věcech pojistného. Pro účely hospodaření s majetkem státu mají okresní správy sociálního zabezpečení postavení vnitřních organizačních jednotek žalované.

11. Žalovaná však není podnikatelem v oblasti nakládání s prostředky pojistného, a nelze na ni proto nahlížet jako na podnikatele ve smyslu ustanovení § 420 a § 421 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. V projednávané věci je předmětem řízení odporován úkon související s plněním povinností v oblasti pojistného, tedy nárok z oblasti, v níž žalovaná nevykonává výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem. Povinnost platit pojistné vzniká zaměstnavatelům a zaměstnancům ze zákona. ZPSZ v ustanovení § 3 určuje, kdo je poplatníkem pojistného. Poplatníky jsou zaměstnavatelé a zaměstnanci, přičemž dle ustanovení § 8 ZPSZ je zaměstnavatel povinen odvádět i pojistné, které je povinen platit zaměstnanec. Zaměstnavatel toto pojistné srazí z příjmů zaměstnance (hrubá mzda), které mu v daném období zúčtoval, ve výši 6,5 % z vyměřovacího základu podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) ZPSZ. Zaměstnavatel tak odvádí pojistné, které je povinen platit zaměstnanec, srážkou z příjmů zaměstnance ve výši 6,5 % (částka napadená odpůří žalobou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že ZPSZ rozlišuje, kdo má povinnost platit pojistné, z jakých finančních prostředků je pojistné placeno, a kdo pojistné okresní správě sociálního zabezpečení odvádí. Povinnost platit pojistné má zaměstnanec i zaměstnavatel, přičemž

pojistné placené zaměstnancem odvádí zaměstnavatel tak, že srazí z příjmů, které zaměstnanci za dané období zúčtoval, příslušnou částku ve výši 6,5 % z vyměřovacího základu. Zaměstnanec tak v případě placení jeho části pojistného vystupuje jako poplatník a zaměstnavatel naopak vystupuje jako plátce tohoto pojistného. Zaměstnavatel v tomto případě působí pouze jako „tzv. zúčtovací místo“, ze kterého jsou jednotlivé platby pojistného stržené z příjmů jednotlivých zaměstnanců odvedeny příslušné správě sociálního zabezpečení.

IV. Důvody dovolání

12. Žalovaná má za to, že peněžní prostředky odvedené dlužníkem na účet žalované **nebyly součástí majetkové podstaty dlužníka**, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž příjmů (hrubé mzdy) bylo pojistné určeno a následně strženo. Lze říci, že samotná pohledávka žalované, představující pojistné placené zaměstnanci prostřednictvím zaměstnavatele jako zúčtovacího místa, vznikla žalované za zaměstnanci dlužníka nikoliv za zaměstnavatelem zdejším dlužníkem. Tuto pohledávku žalované za zaměstnanci dlužníka měl dlužník (jako „zúčtovací místo“) pouze strhnout z příjmů (hrubé mzdy) zaměstnanců v odpovídající výši a odvést ji na účet žalované. V poměrech projednávané věci má tedy žalovaná za to, že ta část pojistného odpovídající výši 6,5 % vyměřovacího základu, představující platbu pojistného, kterou zaměstnavatel strhne z příjmů (hrubé mzdy) zaměstnance a následně ji odvede, netvoří aktiva patřící do majetkové podstaty dlužníka, když se jedná o část hrubé mzdy zaměstnance, a logicky tedy nemohlo odvody pojistného za zaměstnance dojít k poškození věřitelů dlužníka. Dlužník odvedením pojistného za zaměstnance nepoškodil žádného svého věřitele ani žádného svého věřitele nezvýhodnil oproti jiným věřitelům, když se nejednalo o majetek patřící do aktiv majetkové podstaty dlužníka.

13. Žalovaná spatřuje nedořešení výkladových otázek při střetu insolvenčního zákona a ZPSZ, neboť jde o právní normy stejné právní síly, přičemž v tomto kontextu odkazuje na Usnesení Ústavního soudu ÚS 188/11 ze dne 10. 2. 2011, kdy se *...„K polemice stěžovatelky s ustanovením § 111 insolvenčního zákona odvolací soud uvedl, že byt' z tohoto ustanovení vyplývá, že dlužník je omezen v nakládání s majetkovou podstatou pod sankcí neúčinnosti takových úkonů vůči věřitelům od okamžiku, kdy nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, toto omezení se netýká úkonů ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy. Takovými úkony, které může dlužník provést, aniž by byly vůči věřitelům neúčinné, jsou např. placení daní nebo poplatků, a to včetně soudních poplatků dle zákona o soudních poplatcích.“* Dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ se omezení v něm uvedená netýkají úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními předpisy, přičemž za zvláštní předpis považuje žalovaná ZPSZ. V tomto kontextu se Vrchní soud však nezabýval s tím, že ZPSZ jasně rozlišuje povinnost platit a povinnost odvádět pojistné, kdo je poplatníkem a plátcem tohoto pojistného a z jakých prostředků je pojistné hrazeno. Žalovaná proto navíc zdůrazňuje, že v projednávané věci došlo odvedením pojistného ke splnění závazku zaměstnance vůči správě sociálního zabezpečení, jež je pouze plněním prostřednictvím zaměstnavatele,

nikoliv k uspokojení pohledávky správy sociálního zabezpečení vůči dlužníkovi. Odvedením předmětného pojistného nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužníka a ke zvýhodnění žalované jako věřitele dlužníka. Dále je třeba zdůraznit, že v případě řešení úpadku dlužníka formou reorganizace je důležité, aby byl zachován chod společnosti (dlužníka), k čemuž bezesporu patří udržení zaměstnanců, kterým musí zaměstnavatel vyplatit mzdy a odvést další platby vyžadované zvláštními právními předpisy. Výklad Vrchního soudu v Praze k ustanovení § 111 odst. 2 IZ, o který se žalobce opíral, že s ohledem na poznámku pod čarou je třeba vztáhnout pojem „*splnění povinností stanovených zvláštními předpisy*“ především na situace, kdy takové plnění slouží k ochraně života a zdraví při práci, je chybný a příliš restriktivní, nehledě na skutečnost, že institut povinného sociálního pojištění naplňuje čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Vrchní soud v Praze tak úplně opomenul rovinu sociálních práv zaměstnanců dlužníka. Žalovaná má za to, že v případě kdy by odvody pojistného stanovené zákonem nebyly považovány ani za úkony nutné k provozu podniku v rámci běžného hospodaření, je nutné posoudit otázku, zda jsou v případě řešení úpadku reorganizací dodrženy zásady insolvenčního řízení dle ustanovení § 5 IZ a současně, zda za této situace mohou být naplněny podmínky pro takové řízení o úpadku za předpokladu, kdy dlužník neplní základní odvodové povinnosti vůči státu. Pokud by dlužník podal sám návrh na zahájení insolvenčního řízení bez toho, aby byl schopen plnit své zákonné závazky, musel by být takový úpadek dlužníka řešen zřejmě výhradně likvidačním způsobem tedy konkursem nikoli dlužníkem navrhovanou reorganizací.

14. Žalovaná má za to, že ani závěry ohledně nesprávnosti úvah o možné trestní odpovědnosti za trestný čin podle § 241 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, nejsou správné, a to zejména právě s ohledem na odlišný způsob řešení úpadku dlužníka, když v daném případě měl dlužník dostatek finančních prostředků nejen k vyplacení mezd a platů svých zaměstnanců ale i k odvedení předmětných plateb na povinné sociální pojištění.

V. Dovolací návrh

Žalovaná považuje rozhodnutí prvostupňového soudu za správné a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší soud vydal tento rozsudek:

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 10. 2018 č. j. 11 VSOL 146/2018-78, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 1. 2019, se v dovoláním napadené části zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Mgr. Kryštof Zrcek
ředitel sekce sociálního pojištění ČSSZ
na základě pověření